

Тогазъ едни обржжени съ брадвы, а други съ лостове и мотикы удрахж вратата и стѣната, тѣзи бѣше причината на голѣмия шумъ, който чухж двамата запрѣны, защото третійтъ неразумѣваше нищо.

«Нема вече надѣжда, рече Пикильо, който като слѣзе до стѣлбата, угади какво става. И ако да щѣхмы сега да побѣгнемъ не ще бы възможно. Спчкытъ разбойници сж на кракъ! Вижъ ты какъ тичать вврѣдъ. . . . Ако додѣхж да ма събудѣтъ и да ма земѣтъ! . . .

И той съ ужасъ изглѣда Жуанита; а тя, обнета отъ паническии страхъ, какъвто не бѣ осѣтила до тогазъ, затече са къмъ Пикильо като викаше неволно: «Спаси ма! Спаси ма!» Послѣ си обърнж очытъ къмъ уйка си и рече, като си пустнж ржцѣтъ: «Каква съмъ луда. . . . то е невъзможно!

— Не! не! рече Пикильо, обладанъ изведнѣжъ отъ нова една мисль. . . . Не! не е невъзможно. . . .»

Горницата дѣто бѣхж са заключили имаше само единъ прозорецъ, който гледаше къмъ гората. . . . Пикильо го отвори и Жуанита съглѣда на мѣсечината олюляванытъ отъ вѣтъра върхове на дърветата.

«Видишъ ли, рече младѣйтъ ѝ другаръ, че имамы еще едно срѣдство за спасеніе.

— Разумѣвамъ отговори момичето като приближи до прозореца, на който височината отъ земята бѣше страшна. Да. слава Богу, че е много високо. . . . и ако додѣтъ можемъ да са хвърлимъ. . . .

— Не да са хвърлимъ, цое Пикильо, но да слѣземъ.

— Ами уйка ми?

— И той еще, наемамъ са азъ.

— Че какъ?

— Не видишъ ли?

И ѝ показа подъ стрѣхата макарата и вжжето, съ които искачвахж сламата и сѣното въ горницата дѣто тѣ са намѣрвахж тогазъ.

«Ако не са боипѣ, ако са довѣрявашъ на мене. . . .

— Да, отговори дързновенно младото момиче.

Тогази той прѣкара чрезъ единъ възелъ вжжето подъ мишецѣтъ ѝ, и ѝ рече: